

Elérkezett az utolsó munkanapunk. Az egyik szemünk sírt, de a másik örült. Végre láthatjuk az otthoniakat, de viszont itt kell hagynunk Berlint, az idősothont és a kollégákat. Persze tudtuk, hogy az olyan apróságok is hiányozni fognak majd, mint Kristóf 4:30-as reggeli riadója, lelkizése egy nehéz nap után egy jó baráttal, a közös étkezések, vagy például a közös „foci” és „röpi” edzések, amire visszaemlékezve még most is a hasunkat fogva nevetünk.

„Maradjatok még”, „Hiányozni fogtok”, „Gyerekek majd vissza”. Ezek a mondatok csengtek a fülünkbe, mikor elhagytuk a Renafan kapuit, s mind a nyolcunk szívéből ottmaradt egy darab az otthonban.

Végül az utolsó Berlinben töltött napunk is eljött. Próbáltuk jól tölteni és kiélvezni az utolsó órákat.

Az indulás napján 7 órakor találkoztunk Gutsche-úrral - aki az utunkat egyengette a kintlét alatt - , hogy elkísérjen minket a főpályaudvarra, 9 órakor pedig már a hazafelé robogó vonaton ülve elevenítettük fel az 5 hét csodálatos történéseit.

Összességében én nagyon jól éreztem magam, és szerintem egyikőnk sem bánta meg, hogy jelentkezett erre a praktikumra, mert rengeteget fejlődtünk nyelvből és szakmából, nagyon sok érdekességet láttunk, lehetőségünk volt megismerni a német kultúrát és persze egymást is. Megtanultuk, hogy ezeket a lehetőségeket mindig meg kell ragadni, bármennyire is félünk az új kihívásoktól.

Szeretnénk megköszönni az iskolánknak, a tanárainknak és a német partnereknek, hogy biztosították nekünk ezt a fantasztikus és egyben kihagyhatatlan lehetőséget, hiszen egy életre szóló élményt adtak nekünk. Míg élünk hálásak leszünk nekik!

„Ne feledd... az a holnap, amitől tegnap féltél, az ma van.”